

Bevisbyrde, der paahviler den Forsikrede med Hensyn til Staden, modificeres ved positive Bestemmelser. Jo længere Tid, der hængaar uden Efterretning efter at en saadan normalt maatte kunne have, desto mere stiger Sand- synligheden for, at Skibet er forulykket. Det gælder da om at fastsætte de Friste, hvor- efter den Forsikrede uden særligt Bevis skal kunne forlange, at Skibet og de med dette følgende forsikrede Genstande og Interesser anses som gaaede til Grunde, saa at Udbetaling af Forsikringssummen som for Total- skade skal kunne fordræ. Bestemmelser af denne Art findes i alle Sølove og Forsik- ringsplaner, men Abandonfristerne og Aban- donreglerne ere iøvrigt ikke lidet forskellige. Man har ment, at det ikke vil være nødven- digt eller engang nyttigt at opstille en Række efter Rejsens Længde og Skibets Bestaffen- hed afpassede Friste, men at man kan ind- skrænke sig til at bestemme, at Skibet skal anses som tabt, naar der har manglet Efter- retning om det i tre Gange saa lang Tid som der gennemsnitlig medgaaer til et Sælsk- kets Rejse fra det Sted, hvorfra den sidste Efterretning gives, til Bestemmelsesstedet, dog mindst 3 Maaned. Den sidste Frist vil altsaa komme til Anvendelse i ethvert Tilfælde, hvor en almindelig Sælsktsrejse ikke kan ansættes til mere end en Maaned. Det har næppe nogen praktisk Vanskelighed at afgøre, hvad der er almindelig Gennem- snitsvarighed for en Sørejse mellem to givne Steder, og en saadan Beregning af en Rejses normale Tid henviser Forslaget ogsaa i andre Paragraffer til (se § 67 jfr. § 93 og § 86). For saa vidt det skulde synes, at Fristene herved for Dampskibes Bedkommende bleve for rigelige, bemærkes, at naar et Dampskib ikke kommer frem, uden at det dog er gaaet under, er det netop fordi det har mistet sin særegne Bevægkraft, i hvilket Fald det endog- saa vil være flattere stillet end et Sælskib.

I de i § 259 omhandlede Tilfælde fore- ligger der en bestemt Efterretning om, at Skibet eller Godsset er staadt i saadanne For- hold, at det er unddraget Næderens Raadighed og ikke kan fuldføre Rejsen. Det bliver da nødvendigt at fastsætte be- stemte efter Forholdene afpassede Friste, efter hvis Forløb den Forsikrede ikke skal være pligtig at afvente, om Skibet eller Godsset ikke desuagtet maatte kunne komme frem eller helt eller delvis blive frelst. Saadanne Til- fælde ere, at der gives Efterretning om, at Skibet er forladt af Besætningen, eller at Skib eller Gods er taget af Sørøvere eller belagt med Embargo eller paa anden Maade tilbageholdt ved Foranstaltning af offentlig Myndighed. Forslagets Friste ere her op-

tagne efter tyffe Lovs Art. 865, jfr. svensk Lovs § 261. Medens Fristen i § 258 regnes fra den sidste Efterretning, har man her efter de nævnte Rilder regnet Fristen fra den Tid, da den Forsikrede har meddelt Forsikreren den indløbne Efterretning.

De i §§ 258 og 259 satte Friste have ikke den Betydning, at den Forsikrede ved deres Udløb har erhvervet en Ret, som ikke senere kan fortabes derved, at Skibet eller Godsset kommer til Stede. Betingelsen for Abandon — manglende Underretning, Und- dragelse fra Ejerens Raadighed — maa tvertimod være til Stede i det Øjeblik, Abandonerklæringen afgives. Kommer den forsikrede Genstand eller Efterretning om, at den er i Behold etc. først til Stede, efter at den Forsikrede har erklæret Abandon, bliver dette derimod uden Betydning for Retshor- holdet, jfr. § 262. Den Forsikrede bør bil- ligvis have nogen Betænkningstid forinden han erklærer sig, og en saadan er aabnet ham ved § 260, afpasset efter Forholdene og under Hensyn til, at Forsikreren ofte er interesseret i en hurtig Afgørelse for at kunne drage den fulde Nytte af den afstaaede Gen- stand. I § 261 er saa udtalt, at Retten til at erklære Abandon i de i § 257 2det Stykke og § 259 omhandlede Tilfælde ubetinget op- hører ved Udløbet af de i § 260 satte Friste, medens det er fundet nødvendigt med Hen- syn til forsvundet Skib (§ 258) i Lighed med, hvad tyff og svensk Lov bestemmer, ogsaa efter Afstaaelsesfristens Udløb at hjemle den Forsikrede Ret til at faa Erstatning som for Totalskade udbetalt, idet den Forsikrede ellers vilde være afstaaet fra enhver Erstat- ning, men skulde den forsikrede Genstand senere komme til Stede, kan Forsikreren for- lange Tilbagebetaling med Rente, selvfølge- lig mod at han opgiver Retten til den for- sikrede Genstand, og erstatter den under For- sikringen hørende Stade, som Genstanden har lidt.

At det ikke kan staa den Forsikrede frit at erklære Abandon med Hensyn til noget af, hvad han har forsikret og i øvrigt forbe- holde sig de forsikrede Genstande, samt at Abandonerklæringen kun omfatter Genstande, der endnu ere ubjatte for Fare, saaledes ikke Fragt for Varer, der alt vare udleverede, skønt Fragten endnu ikke var betalt, er ind- lysende, men udtales i § 262 i Lighed med, hvad den tyffe Lovs § 860 og svensk Lovs § 264 har anset for rigtigt.

Med § 263 kan jævnføres Romv. 1850 § 178 og tyff Lov § 875.

I Samklang med, hvad der er fore- skrevet ved de fleste andre Sølove, hvorunder tyff Lov § 910 og svensk Lov § 285, ind-